

De terugkeer van de healers

Verslag van een magische reis

Deel 1

Colofon

ISBN: 9789402156744

1^e druk 2012 (uitgeverij Elikser)

2^e druk 2015 (New Lemurian Books)

3^e druk 2016

© Joy Ligteringen

<http://joyligteringen.com>

Ontwerp omslag en binnenwerk: Joy Ligteringen

Foto omslag: debernardivision.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without the written permission from the author and the publisher.

De terugkeer van de healers

Verslag van een magische reis

Deel 1

Joy Ligteringen

Van dezelfde schrijver verschenen ook:

'Het temmen van de olifant', deel 2 van de trilogie 'Verslag van een magische reis'

'De Spijspot', een Eva Goudsmidverhaal over de wet van aantrekking

'Werk aan het Bedorvene', een Eva Goudsmidverhaal over healing

Voor mijn kinderen

Voor alle parels die de moed hebben om op weg te gaan.

Weet je wat je moet doen als je een monster tegen komt? Zingen!

Serge Diaghilev

Mijn naam is van geen enkel belang, mijn functie des te meer. Ik ben de Getuige van Eva Goudsmid, een eervolle functie.

Mijn taak bestaat uit waarnemen en vastleggen van alles wat er in de levens van Eva gebeurt, en om zo nu dan, wanneer dat gepast is, Eva een spiegel voor te houden. Ik kwijt me terdege van mijn taak.

Nu u op de hoogte bent van mijn aanwezigheid en de rol die ik heb in het leven van Eva, is het tijd om haar aan u voor te stellen.

Om te beginnen kan ik u vertellen dat in Eva een heel oude ziel huist; vele levens heeft zij reeds geleid en daarmee een evenredige hoeveelheid ervaringen opgedaan; ze heeft alle menselijke dwalingen gemaakt, die een mens maar kan maken, maar ook veel goed gedaan. Eva is een vrouw die vaak aan zichzelf twijfelt, en zich kleiner maakt dan ze is. In dit leven zal zij zich gaan ontwikkelen, zoals ze zichzelf op dit moment nog niet kan voorstellen. Dat is nodig om de taak die ze op zich heeft genomen, uit te kunnen voeren. Want als een ziel een wereldtaak op zich neemt, zullen alle omstandigheden gecreëerd worden, die nodig zijn om deze taak te kunnen vervullen.

Bij de aanvang van het verhaal is Eva 54 jaar oud, al weer tien jaar gescheiden van haar tweede echtgenoot, en heeft ze drie volwassen kinderen. Sinds een paar jaar heeft ze naast haar geleide gids meer hulp van gene zijde gekregen. Ze weet op dit moment nog van niets.

Als u me vraagt Eva's leven in het kort te omschrijven, dan zou ik zeggen dat het een gewoon leven is dat nogal ongewoon verloopt. Laten we ons bij Eva voegen.

Het is vandaag 8 september 2007. Eva zit slaperig in de eerste trein van de dag op weg naar een zeer belangrijk moment in haar leven: haar eerste zielenreis. Ze heeft nog geen idee hoe belangrijk het is wat ze nu onderneemt. Ze heeft geen idee van de inspanningen van haar vrienden aan gene zijde, die vooraf gingen aan haar tocht van vandaag. Ik daarentegen sta buiten tijd en ruimte, en heb weet van wat komen gaat en wat is geweest.

Jaren geleden werd haar al voorspeld door een van onze trouwe instrumenten, Maria, dat haar leven een grote wending zal nemen, dat er een roep klonk en ze daar gehoor aan moest geven. Ze hoorde het aan, dacht er een paar momenten over na, pakte de draad van haar leven weer op, en liet het bericht vervolgens verdwijnen in het rijk der vergetelheid.

Eva heeft nog geen weet van tekenen, van magie, van de oneindigheid van het leven, van de onzichtbare vrienden die haar zijn genaderd om haar te wekken uit haar halfslaap, en ze heeft al helemaal geen weet van de taken die haar nog te wachten staan. Dag in dag uit worstelt ze zich door haar bestaan en voelt zich verre van gelukkig.

Na vandaag zal het voor Eva niet meer mogelijk zijn om terug te glijden in haar tot de draad versleten gewoontepatronen, al zal ze het nog wel een aantal keren proberen; na vandaag zal ze op haar grondvesten schudden. Ondertussen verheugen haar onzichtbare vrienden, haar gids, haar meester Lao-Tse, en ik ons over deze belangrijke gebeurtenis.

Ik laat Eva vanaf hier zelf aan het woord.

2.

Het orakel vloeit uit een hoge bron.¹

‘Mag ik je glas ook nog een keer volschenken?’ vraagt een van de begeleiders. Ik schud mijn hoofd.

‘Even wachten, alsjeblieft,’ breng ik nog net uit. Ik voel mijn hoofd licht worden en een golf misselijkheid opkomen. Ik doe mijn ogen dicht, tegelijkertijd verschijnen er witte en blauwe bollen. Van alle kanten komen ze vanuit het duister op me af. Ik raak de grip kwijt en word bang. Ik kijk naar de bollen, bellen en kleuren en laat me uiteindelijk meevoeren; dit is niet meer te stoppen. Een kort ogenblik kijk ik naar de geruststellende aanwezigheid van de begeleiders, en sluit mijn ogen weer. De witte en blauwe kleuren veranderen al snel in een ware regenboog. Omringd door een caleidoscoop van al deze kleuren, zweef ik naar een circusachtige omgeving, waar niet alleen bollen en bellen, maar ook achtbanen en ladders rondcirkelen. Ik zie tussen alles door clownachtige types vliegen, die zich de Dwazen noemen, weet ik zomaar. Moeiteloos bewegen ze samen met al die buitelandse bollen, bellen, cirkels en ladders. De Dwazen lijken me ineens in de gaten te krijgen, en komen al snel dichterbij. Voor ik het weet, buitel ik samen met ze verder, steeds dieper het universum in.

Een van de Dwazen kijkt me aan, en laat me woordloos weten dat dit het leven is dat voor me is bestemd; dat het

¹ Alle teksten bovenaan de hoofdstukken zijn afkomstig uit *‘I Tjing voor de 21^e eeuw’*; door Han Boering.

van groot belang is hiervoor te kiezen. Een gevoel van blijdschap welt in me op, en ik laat me verder meeslepen door deze aanstekelijk vrolijke figuren.

Eenmaal hoog in het circus - dat zonder einde lijkt te zijn en ergens in het universum zweeft - realiseer ik me plotseling dat ik mijn benen en voeten niet meer voel. Ik stop met buitelen en kijk naar beneden. Daar ver onder me bungelen mijn benen, ze zien eruit alsof ze van een lappenpop zijn. Ik weet dat die benen en voeten van mij zijn, maar ik voel het niet. Ik kijk er opnieuw naar en weet niet hoe ik bij mijn voeten moet komen. Al starend naar beneden probeer ik te bedenken hoe het zit, waarom ik mijn voeten niet voel, en wat ik moet doen om ze weer bij me te laten horen. Er zit een groot gat, of eigenlijk helemaal niets te zitten tussen mijn hoofd en mijn voeten. Ik probeer vanaf mijn hoofd de weg te vinden die naar mijn voeten loopt. Het lijkt wel een doolhof, waar ik volledig de weg in ben kwijt geraakt. Dit is absurd. Belachelijk! Daar hang ik dan ergens in het universum, en kan de weg naar mijn voeten niet meer vinden! Ik krijg een enorme lachbui, en al gierend van het lachen hoor ik ineens een mannenstem.

‘Tja’, zegt de stem, ‘hoe kom je nu bij je voeten?’

‘Zeg het maar,’ reageer ik direct.

‘Je bent in conflict met onze energie, de mannelijke energie, zowel in jezelf als in de buitenwereld. Soms zet je er in de buitenwereld te veel van in, en soms te weinig. In contact met ons, mannen, doe je hetzelfde. Zo is het moeilijk voor ons om je echt te leren kennen. Ga je werkelijk een verbinding aan, zowel innerlijk als in de buitenwereld, dan vind je heelheid. Je gebruikt je seksuele energie, je aantrekkingskracht, om de controle over ons te houden. Je

leidt daarmee de aandacht af van waar het werkelijk om gaat. Dat is niet de weg.'

'Hoe moet het dan?'

Het lijkt me beter om niet met hem in discussie te gaan, daarvoor is de tijd te kostbaar, en bovendien de discussie ook niet zo de moeite waard, als de informatie die ik heel graag van hem wil krijgen. Ik voel dat ik niet veel tijd heb om vragen te stellen; deze man is maar heel even beschikbaar is. De man gaat verder.

'Je hebt er wel een man voor nodig. Een man waarmee je een goddelijke verbinding aangaat, een man die jou werkelijk kan bereiken, die jouw energie in zich op wil en durft te nemen, een man die weet wat het is om man te zijn. Dat zal maken dat je heelheid vindt, dan vind je als vanzelf de weg naar je voeten terug.'

Dan is hij verdwenen. Ik vang nog net een glimp op van zijn uiterlijk. Het is een prachtige, bruin getinte man met lange donkere haren, en een indrukwekkende uitstraling. Hij lijkt wel een indiaan, en hij straalt zoveel autoriteit uit, dat hij alle mannen lijkt te vertegenwoordigen. Ik ben diep onder de indruk, en blijf verbijsterd achter. Want wat hij me laat weten, is toch precies wat ik al heel lang wil, een echte diepe liefdesrelatie? Zo één waar één plus één drie is in plaats van twee. Zoals deze man het laat zien, ben ik niet op de goede weg.

Voordat ik daar verder over kan nadenken, word ik weer meegesleurd en uitgenodigd te spelen. Al buiteland door het universum maak ik me over mijn voeten en de man niet meer druk.

Een van de Dwazen komt op me afgevlogen, en reikt me een jas aan. Het is een schitterende jas, gemaakt van buffelhuid, maar desondanks ongelooflijk soepel. De binnenkant is fluweelachtig maar nog zachter en dieprood.

De Dwaas houdt de jas aan me voor. Ik glip er in, en vlieg met jas en al weer verder.

Ineens is de indiaan er weer. Hij zegt niets, maar schuift Bas, mijn ex-geliefde, voor mijn neus. Ik kan mijn ogen niet geloven. Niet Bas, alsjeblieft. De scherpe kantjes van de pijn van dat wat er tussen hem en mij is gebeurd nu twee maanden geleden, zijn er net af.

‘Je vergist je, meneer de indiaan,’ roep ik, ‘haal die man maar weer weg.’

De indiaan is nergens meer te bekennen.

Ondanks de opnieuw opflitsende pijn, schiet er ook een gevoel van schaamte door me heen, want ik liet me ontzettend gaan. De manier waarop ik van Bas afscheid nam, verdiende in de verste verte niet de schoonheidsprijs. Misschien bedoelde de indiaan dat? Eerst in orde maken wat ik heb bedorven, anders ben ik een echte diepe liefdesrelatie niet waardig, zoiets?

Ik merk dat ik akelig nuchter word, en roep zachtjes één van de begeleiders om me nu wel een nieuw glas ayahuasca² in te schenken. Ik drink het glas snel leeg, want als ik ga proeven, lukt het me niet meer de intens bittere thee op te drinken.

Al snel komen er nieuwe beelden. Maar daarmee verschijnt Bas opnieuw.

‘Wel verdorie,’ roep ik, ‘kan deze onzin alsjeblieft ophouden?’

²Ayahuasca is een drank die gemaakt wordt van planten die in de Amazone groeien en wordt gezien als een van de belangrijkste plantenleraren. Sjamanen gebruiken ayahuasca als middel om in contact te komen met spirits, en met de goddelijke leiding.

In plaats van één Bas, zijn er plotseling wel tien Bassen om me heen. Ik kijk van de ene naar de andere, en ineens is daar het weten dat mijn gevoel van liefde voor hem heel

oprecht was, dat ik die liefde had moeten eren. Ik was zelf verantwoordelijk voor de leugen tegen deze liefde. En is die liefde wel voorbij? Houd ik mezelf voor de gek? Nee, vast niet. Ik was zo opgelucht, nadat ik hem had toegeschreeuwd dat ik hem nooit meer wilde zien, nee, ik houd mezelf niet voor de gek. Ondertussen blijven alle Bassen om me heen cirkelen, alsof ze nog iets te zeggen hebben. Maar ik vind het genoeg geweest, en probeer ze opzij te schuiven.

‘Ga weg jullie, ik ben hier voor heel andere dingen. Ik ben hier om mijn bezieling terug te vinden.’

Met een schok realiseer ik me dat het precies is, wat me wordt getoond. Ik ben de weg naar mijn voeten kwijt, mijn bezieling ligt in heelheid, en de verbinding is verbroken. Ayahuasca blijkt me regelrecht naar mijn eigen waarheid te voeren.

Wat ik ook doe, één Bas houdt me de rest van de tijd gezelschap en volgt me als mijn eigen schaduw. Na een aantal pogingen om hem van mijn netvlies te krijgen, geef ik het op.

Opeens zie ik mezelf druk bezig met mijn werk, met het regelen van van alles en nog wat en me zorgen maken om mijn kinderen, al zijn ze alle drie volwassen, ik lijk constant controle te willen houden over alles wat er gebeurt en wat ik doe. Vanaf de plek waar ik me bevind – wie is die ik eigenlijk? – kijk ik naar de andere ik, en weet ik dat het totaal onbelangrijk is wat die persoon, die ik daar ben, doet. De echte ik is degene die kijkt naar de andere ik.

‘Hou op,’ roept de echte ik. Ik zie dat ze het nooit goed genoeg vindt wat ze doet, zoals ze zichzelf nooit goed genoeg vindt. Bovenal zie ik hoe uitgeput en hoe ziek die vrouw daar is.

Een enorm gevoel van liefde en mededogen stroomt naar binnen. Ik begin hard te huilen, het doet me zoveel pijn, om

te zien wat daar met me gebeurt. Die vrouw daar is oprecht, haar twijfels zijn onnodig, die vrouw is bovendien niet bedoeld om te doen wat ze doet. Ze is één van de Dwazen, ze moet spelen, weet ze dat dan niet?

‘Hou op,’ schreeuw ik opnieuw van binnen. ‘Vertrouw maar dat het kan. Stop, rust eens uit, ga herstellen, ga spelen en leven, dit wat je nu doet, heeft niets met leven te maken. Stop nu en niet later! Dat later komt nooit, het zal steeds opnieuw later zijn en nooit nu. Kom maar bij mij, kom maar.’ Zachtjes wieg ik haar heen en weer. Ze merkt het niet, en gaat door met waar ze mee bezig is. Wat loopt daar toch over haar rug? Ik probeer de brede, bruine, grofkorrelige streep aan te raken die van haar schouderblad naar de linkerhersen helft loopt. Het lukt niet. Hoe is het mogelijk dat zoiets duidelijk zichtbaars niet zichtbaar is op een foto? Dit moesten artsen kunnen zien, dan is het afgelopen met die onzin van wat niet aangetoond kan worden, bestaat niet. En verzekeraars die hun klanten daarom niets uitkeren zouden ook eens een glaasje ayahuasca moeten drinken. Whiplash bestaat niet? Dames en heren medici, komt u maar eens kijken! Het beeld ebt weg en in grote vaart marcheren er rupsachtige wezens door de cellen van mijn lichaam. Ze zijn goudgroen en bestaan uit allemaal vierkantjes. Elk vierkantje heeft een zwarte stip. Het is net een goed gedrild leger, dat in strakke, aaneengesloten lange rijen, en met een ongelooflijke snelheid door mijn cellen rond marcheert. Het dringt plotseling tot me door dat het de parasieten zijn die de ziekte van Lyme veroorzaken. Wel verdorie, zie je wel, ik had gelijk, daarom ben ik zo moe, het is helemaal nog niet genezen. Gefascineerd blijf ik kijken naar de rijen en rijen goudgele wezentjes die voorbij komen.

Ineens dobber ik in een prachtig bassin. Ik kijk om me heen en zie allemaal bloemen drijven, de een nog mooier

dan de andere. Ik lig op mijn rug en voel dat ik word gedragen door een liefdevolle energie. Dan ebben langzaam de beelden weg en val ik in slaap.

De volgende dag in de trein op weg naar huis, houdt Bas me de anderhalf uur durende reis naar huis nog steeds gezelschap. Ik moet er niet aan denken dat alles zich nog eens zal herhalen. Inmiddels is het me wel duidelijk, dat ik met de manier waarop ik Bas uit mijn leven heb gezet geen vrede heb. Ik kijk uit het raam en probeer mijn gedachten ergens anders op te richten, en zo het stemmetje dat me aanzet om er iets aan te doen, het zwijgen op te leggen. Het lukt me niet.

Thuisgekomen pak ik mijn laptop en schrijf een bericht met excuses aan Bas.

‘Laat dit naar vrede leiden,’ bid ik, en druk op verzenden.

3.

Geen ontmoeting maar misgelopen. De vliegende vogel raakt in het net. Ongeluk. Dat betekent ramspoed en blunders.

De nacht kruipt langzaam voorbij, zoals al vele nachten hiervoor. Door een kier van de gordijnen zie ik de sikkel van de maan. Blijven kijken, blijven kijken, denk ik, dan val je wel in slaap. Een mug zoemt om mijn hoofd, als hij in mijn oor en vervolgens in mijn neus vliegt, ontplof ik bijna. Ik zie het op mijn wekker een uur, twee uur en drie uur worden. Om moedeloos van te worden.

Ik parkeer mijn auto, bel aan, en sta even later in de gang van een piepklein huisje. Ik ga op een stoel in de gang zitten wachten. Binnen hoor ik de stem van Bas, en die van een vrouw. Vast een van zijn dochters. De deur gaat open. Bas stapt gekleed in een oude versleten ochtendjas de gang in. Ik zie dat hij net uit bed is gestapt. Plotseling weet ik dat de stem niet van een van zijn dochters is, maar van een andere vrouw. Bas ziet er afgetobd en grauw uit. Hij lijkt ook stukken ouder en magerder en helemaal niet blij om mij te zien. Ik begrijp er niets van, hij heeft me toch uitgenodigd?

Met een ruk schiet ik overeind. Ik laat de beelden nog een keer aan me voorbij trekken en vraag me af of ik wel goed bezig ben. Was het niet beter geweest om niets meer van me te laten horen? Heb ik wel goed begrepen wat de indiaan bedoelde? Ik weet het niet meer.

Bas heeft een klein huisje, dat betekent vast dat hij innerlijk niet veel ruimte heeft, en zeker geen ruimte voor mij. En waarom ziet Bas er ouder en magerder uit in mijn droom?

‘Mijn hemel Eva, sukkel die je bent.’

Ik voel een bos opkomen.

‘Luister nu eens naar wat je zelf zei tijdens de zielenreis: “hij volgt me als mijn eigen schaduw!” Hij vertegenwoordigt je schaduw, en je schaduw is je angst.’

Nog steeds met het schaamrood op mijn kaken denk ik aan mijn grote angst om verlaten te worden; om volkomen alleen door het leven te moeten, om door niemand ooit meer begeerd te worden, eenzaam te sterven en pas weken of zelfs maanden later gevonden te worden in een staat van verregaande ontbinding. Ik zie de mensen van de GGD met monddoeken voor mijn lijk weghalen, terwijl de walging op hun gezichten staat.

‘En die versleten ochtendjas, dat ouder en magerder zijn, is toch ook duidelijk. De situatie is versleten.’

Ik knik. Dat is wat de indiaan me duidelijk probeerde te maken: Bas spiegelt mijn angst, en die angst staat een gelukkige relatie in de weg. Meer niet! Wat nu? Mijn bericht is weg. Ik kan dus niet anders doen dan meegaan in wat ik zelf heb gecreëerd.

‘s Ochtends check ik met bonzend hart mijn mailbox. Geen antwoord van Bas. Verdorie. Eva, hou hier mee op, denk ik, je lekt energie, die je beter kunt gebruiken. Bas is je man niet, punt uit. Maar als ik toch weet dat Bas mijn man niet is, waarom maak ik me dan druk over zijn antwoord? Dat weet ik best: ik heb een ongelooflijke mooie ervaring met hem gedeeld, daarom kan ik hem niet loslaten.

Ik denk terug aan een zondagochtend, inmiddels alweer een half jaar geleden, en zie weer voor me hoe hij en ik in een totale versmelting lagen, terwijl de zon op een betoverende manier over onze lichamen streek. Af en toe vielen we in slaap, om vervolgens weer wakker te worden. Ik keek naar Bas, en voelde me overstroomd van liefde, ik voelde me

vervuld, alsof ik alles had gekregen, wat ik in mijn leven wenste. Nog nooit eerder had ik dit beleefd, ook niet met mijn twee echtgenoten. Eindelijk begreep ik wat er werd bedoeld met je vervuld voelen in de liefde. Maar op het toppunt van mijn geluksgevoel ontwaarde ik iets in de ogen van Bas, en keek hem vragend aan.

‘Verlies je je niet in mij?’ vroeg hij.

Als een film trekt wat er volgde aan me voorbij. Met een ruk trok ik me terug, en schoof naar de rand van het bed. Mijn hart ging als een razende tekeer en tranen sprongen in mijn ogen. Snel gleed ik uit bed, niet bij machte nog een woord uit te brengen. Zittend op het toilet schoot de ene gedachte na de andere door mijn hoofd. Ik wilde weg, maar kon nog niet geloven dat er een zo groot verschil in beleving kon bestaan.

‘Eva, wil je een ei bij het ontbijt?’

Even zei ik niets.

‘Je doet maar,’ zei ik.

‘Is er wat?’ vroeg Bas.

‘Wel nee, wat zou er zijn.’

Ik hoorde Bas weglopen en zette de douche aan. Ik bleef er net zo lang onder staan, tot ik me in staat voelde Bas weer aan te kijken.

‘Ha, daar ben je eindelijk,’ zei Bas, toen ik aan tafel schoof.

Hij vouwde de krant op en pakte een broodje.

‘Zullen we zo een eind gaan lopen? Het is zulk prachtig weer.’

‘Nee,’ antwoordde ik, ‘ik ga naar huis.’

‘Wat heb je?’

‘Wat ik heb? Pijn, dat heb ik.’

‘Waarvan?’

‘Van jouw botheid.’

‘Wat is dat voor belachelijks?’ vroeg Bas.

‘Belachelijks? Noem jij het belachelijk als een vrouw zich rot schrikt van de opmerking: “verlies je je niet in mij,” als ze zich net totaal aan je heeft overgegeven en vervolgens van jou een bak koud water over zich heen krijgt, door een stupide opmerking? Allemachtig Bas.’

‘Eva, je weet hoe ik in deze relatie sta. Ik heb net een huwelijk van vijftientwintig jaar achter de rug. Ik wil niet meteen weer aan iemand vastzitten. Dat weet je heel goed.’

‘Dat is heel wat anders. Ik weet dat je dat niet wilt. Daar vraag ik toch ook niet om?’

‘Ik zag hoe je naar mij keek,’ zei Bas, ‘dan weet ik hoe laat het is.’

‘Bas, je bent een idioot. Je speelt met vuur en begrijpt er geen klap van. Ik ga weg.’

‘Dat is jammer. Maar zoals je wilt hoor. Je gaat maar.’

Het werd zwart voor mijn ogen. Ik pakte het eerste het beste van de tafel en smiet het met een klap op de grond. Het bordje spatte in honderd stukken uit elkaar.

‘Klootzak,’ riep ik en gooide de deur met een klap achter me dicht.

Mijn hart gaat opnieuw als een razende tekeer. Ik probeer de herinnering weer van me af te schudden.

Dagen verstrijken, maar Bas reageert niet op mijn bericht. Na vier dagen ebt de spanning daarover weg.

Ik ben bezig de rommel in de woonkamer op te ruimen. Af en toe zie ik flarden terug van mijn zielenreis. Ik herinner me gelezen te hebben, dat ayahuasca soms weken doorwerkt.

Als de rommel is opgeruimd, en ik net wil gaan stofzuigen, staat plotseling de indiaan voor mijn neus. Ik blijf stokstijf staan en staar naar zijn indrukwekkende gestalte. Hij zegt niets, en kijkt me alleen maar aan. Hij hoeft ook niets te

zeggen, z'n hele wezen spreekt. Het is alsof alles wat hij me wil vertellen, in me wordt gegoten. De werkelijkheid verandert op slag. Ik zie de indiaan een levensgroot boek pakken. Voordat ik het weet, lig ik er plat op de grond in gerold, als de vulling van een loempia. Ik zie niets meer. Na veel geworstel lukt het me om op te staan. Ik durf geen stap te verzetten uit angst ergens tegenaan te botsen. Ik blijf stil staan, tot het boek langzaam doorzichtig wordt. De indiaan is nergens meer te bekennen.

Voorzichtig zet ik een paar passen. Bij elke stap deint het boek mee. Ik probeer de tekst in het boek te lezen, maar ik zie slechts een paar vage strepen. Met het boek om me heen deinend loop ik voorzichtig door de kamer. Ik begrijp dat het een boodschap moet bevatten, maar welke? Dan begint het me te dagen, op hetzelfde moment verschijnt opnieuw de indrukwekkende gestalte. De indiaan kijkt me indringend aan, zijn blik pint de mijne vast.

‘Schrijf je verhaal, je zult jezelf beter begrijpen, en wie weet hebben anderen er ook iets aan.’

Weer is hij verdwenen. Dan dringt het tot me door, wat hij me nog meer wilde laten weten tijdens de zielenreis. Niet alleen mijn contact met mannen is niet wat het wezen moet, maar ook het evenwicht in mijzelf tussen het mannelijke en vrouwelijke laat zeer te wensen over. Ik ben teveel gericht op de buitenwereld; mijn mannelijke kant is daarom niet verbonden met mijn eigen innerlijke wereld, mijn vrouwelijke kant. Ik hecht te veel belang aan het oordeel en de verwachtingen van anderen. De indiaan bedoelde dat ik te veel vanuit mijn hoofd leef, en daardoor mijn vrouwelijke kwaliteiten verwaarloos, waardoor ik niet naar mijn hart kan luisteren en mijn intuïtie smoor.

Weer fietst Bas door alles heen, en ik weet niet meer wat ik ervan moet denken. Is hij dan toch de man?

Opeens schieten me de woorden van Maria – een paragnost en medium waar ik af en toe naar toe ga om mijn hoop weer op te laden - me te binnen.

‘Je ontmoet binnenkort een man die op je levenspad hoort, maar er niet lang zal blijven. Hij is goed omdat hij je voor jezelf leert kiezen. Jij brengt hem ook een boodschap, alleen zal hij die niet begrijpen in de tijd dat jullie samen zijn. Pas jaren later, als jij op je plaats van bestemming bent aangekomen, begrijpt hij wat je hem wilde zeggen. Hij zal dan opnieuw contact met je zoeken. Hij zal spijt voelen. Hij zal een eindje alleen moeten lopen. Ga hem niet redden. Hij komt er wel.’

Bas hoort dus op mijn pad. Maar niet voor lang. Bas is niet mijn man, ook dat heeft Maria me toen verteld. ‘Jouw man ken je al. Je hebt al eens met hem te maken gehad. Je zult hem opnieuw ontmoeten door jouw werk of door het zijne.’ Ik was het vergeten, ik hoef me om Bas dus niet druk te maken. Ik heb mijn excuses aangeboden. Klaar is Kees. Maar mijn drammerige stemmetje klinkt niet tevreden. Het wil een reactie van Bas.

Als er na vijf dagen antwoord komt, ben ik diep teleurgesteld.

Eva, ik heb geen enkele behoefte aan contact. Ik wil niets met jouw emoties te maken hebben. Mijn gevoel zegt me bovendien grote afstand van je te houden, ik wil geen nieuwe drama's in mijn leven. Ik ben net gescheiden. Wanneer er toch opnieuw contact komt, zul je mijn leefstijl dienen te respecteren.

Bas

Niets over het feit dat ik mijn excuses aanbood! En wat een vreemde laatste zin. Ik blijf lezen en herlezen, en begrijp er niets van. Bijna vergeet ik wat de aanleiding was, om

opnieuw contact te zoeken. Ineens ben ik er klaar mee en klap mijn laptop dicht.

4.

Fladderend, fladderend. Als hij geen rijkdom heeft, krijgt hij die van zijn naasten. Grenzeloos vertrouwen.

Op het laatste nippertje stap ik de zaal binnen, waar een workshop met een channeling wordt gehouden over ‘Werk en Spiritualiteit.’

Met het zweet op mijn rug plof ik op de enige lege stoel. De twee begeleiders, een vrouw en een man, zitten voor op het podium en knikken me vriendelijk toe. Als ik zit, gaat de deur van de zaal dicht.

‘Ook in werk speelt dualiteit een rol,’ hoor ik een van de begeleiders even later zeggen. ‘Werk is een vorm die de ziel, de spirit, nodig heeft om iets van zichzelf te ervaren op aarde. Net zoals elke energie een vorm nodig heeft, een man een vrouw, de dag niet zonder nacht kan om gekend te worden.’

Dat begint veelbelovend, zo heb ik er nog niet naar gekeken. Wie weet krijg ik hier antwoord op mijn vraag hoe ik uit mijn benarde positie kan komen.

‘Daarom,’ zo gaat de begeleidster verder, ‘worden zoveel mensen overspannen door hun werk. Hun hart en hun ziel herkennen zich niet in de vorm die het werk biedt, en reageren met innerlijke onrust als signaal. Als werk in overeenstemming is met de ziel, kun je spreken van zichtbaar gemaakte liefde, zoals Kahlil Gibran het zo mooi verwoord in zijn beroemde boek *De Profet*. Daarvoor is het nodig in balans te zijn, het mannelijke en vrouwelijke in evenwicht te laten zijn’ – ja, daar was het weer – ‘ratio en intuïtie in evenwicht te brengen, evenals deskundigheid en betrokkenheid.’

De tweede begeleider neemt het over.

‘Ik wil jullie vragen je ogen te sluiten en je mee te laten nemen tijdens een geleide meditatie. Stel je voor dat je in een sprookjesachtige omgeving loopt. Bijvoorbeeld een bos met de meest prachtige bloemen, bomen en struiken. Je wandelt door dit bos, je hoort de vogels fluiten, de vliegen zoemen en de zon schijnt op je huid. Kijk om je heen, wat zie je allemaal? Voel je de warmte van de zon, en hoor je de geluiden van de vogels en het zoemen van de vliegen? Word je bewust van de gedachten en wensen die nu in je leven. Benoem ze voor jezelf.’

De verlangens en de informatie stromen bij me naar binnen. Ik weet nu heel zeker dat ik moet stoppen met werken. Geen nieuwe contracten meer, geen nieuwe opdrachtgevers meer. Mijn lichaam schreeuwt om rust. Het idee alleen al maakt me blij. In een flits zie ik opnieuw de bruine baan die naar mijn hoofd loopt, en die ik ook tijdens mijn zielenreis heb gezien, maar ook het boek waar de indiaan me in rolde, en waar ik geen aandacht meer aan heb besteed. De begeleider beëindigt de meditatie.

‘Ik wil voorstellen om even te pauzeren. Over een kwartier gaat mijn collega verder met channelen, en zal ze contact maken met Jeshua, die de meesten van jullie beter kennen als Jezus. Jullie kunnen hem via haar vragen stellen.’

Enthousiast bij dit idee, sta ik op om koffie te halen. Te midden van al die mensen voel ik me net een eiland. Ik kan mijzelf er niet toe zetten om met iemand een gesprek aan te knopen. Ik ben te moe.

‘Volgens mij is iedereen weer terug, en kunnen we verder gaan. Ik vraag jullie mij de gelegenheid te geven om contact te maken met Jeshua.’

Er valt een diepe stilte. Ik kijk gespannen naar de begeleidster die met gesloten ogen stil op haar stoel zit.

‘Wie wil beginnen?’

Het blijft stil, niemand reageert. Ik wacht nog even, terwijl ik om me heen kijk, geen enkele hand gaat omhoog. Ik steek mijn hand op.

‘Zeg het maar,’ zegt de begeleidster.

‘Hoe maak ik de overstap van oud werk naar nieuw werk? Ik heb geld nodig, dus blijf ik werk doen waarvan de bezieling weg is. Ik voel me ook ontzettend moe, en ik heb last van de gevolgen van een auto-ongeval van een paar jaar geleden en van de restanten van de ziekte van Lyme. Het oude werk kost me te veel energie, zoveel dat ik niets meer overhoud om mijn nieuwe werk echt te ontwikkelen. Ik wil schrijven, maar schrijven brengt meestal niet meteen of helemaal geen geld in het laatje.’

Het is even stil, terwijl de begeleidster contact maakt. Al vrij snel begint ze te channelen.

‘Het oude en het nieuwe zijn net communicerende vaten. Gaat je energie naar het oude, dan trekt de energie bij het nieuwe weg, waardoor het nieuwe zich niet kan ontplooiën. Doorvoel eerst diep van binnen wat het betekent om zoveel energie in het oude werk kwijt te raken. Daarmee creëer je de innerlijke bereidheid om het los te laten.

Je hebt angst dat je niet voldoende geld zal hebben. Weet dat er genoeg geld voor je is. Het neerzetten van het nieuwe werk, is het neerzetten van jezelf. Durf los te laten. Alleen als je de sprong in het diepe waagt, kun je tot nieuwe ervaringen komen, dan kan het creatieve echt een plaats in je leven krijgen. De tijd hiervoor is gekomen. Heb vertrouwen dat het universum je steunt, zodra je definitief loslaat. Je geeft dan de kosmos de kans je te hulp te schieten. Vasthouden aan het oude is de stroom stoppen. Je hebt iets te geven aan de wereld. Het komt van heel diep. Dat is ook het stuk dat wankelt, omdat je jezelf afvraagt of je wel zo groot bent, om

dat te gaan doen. Het proces is gaande, ga mee in de stroom. Zeg er echt ja tegen, dan komen de dingen naar je toe.

Dat wat je doet wankelen is heel oud. Je hebt veel verdriet van anderen op je genomen. Dat is gaan mee resoneren met je. Van nature ben je een sjamaan, een lichtwerker, je voelt veel aan, maar je maakt geen onderscheid in dat wat van jou is en wat van anderen. Het is nodig om onderscheid te maken, en dat wat niet van jou is, door je heen te laten stromen, maar ook weer uit je weg te laten gaan. Door dat niet te doen, neem je leed op je dat niet bij je hoort, dan verlies jij je slagvaardigheid en je durf. Het lijkt dan ook alsof je niet blij mag zijn als anderen het zwaar hebben. Op je nemen van energieën van anderen geeft ook verwarring bij je. Je weet dan niet meer wat jouw wensen en verlangens zijn, en wat van een ander is. Je lijkt op twee benen te hinken, alsof je niet zeker weet of je de weg van de vreugde mag volgen. Een deel van je voelt heel erg mee met de hartenergie en met de creativiteit die je in je hebt.

Daarnaast zijn er oude stukjes die je ineen doen krimpen en doen aarzelen. Dat maakt dat de situatie van de communicerende vaten ontstaat. Maar er is nu een steeds sterker wordend verlangen om je zaken anders te gaan doen. Dat wat echt van jou is, eist je meer en meer op. Stop daar je energie in. Dat wat echt bij je hoort heeft het onafhankelijke, dat je nodig hebt om te zijn wie je in wezen bent.'

De rest van de dag gaat snel voorbij. De hele weg naar huis blijven de woorden van Jeshua nagalmen, en maken me afwisselend blij en bang. Het is tijd voor het nieuwe, laat los. En waar heb ik toch eerder gehoor dat ik een lichtwerker ben? Oh wacht eens, dat kwam ook van Maria. Als een echo uit het verleden klinkt de stem van Maria.

'Je krijgt de waarschuwing onderscheid te maken tussen wat goed voor je is en wat niet. Kies eens echt. Vooral met

betrekking tot je werk en je relaties met mannen. Je bent op aarde gekomen om de goddelijke liefde te ervaren in een relatie. Ga niet voor minder, denk daaraan. Daarvoor zul je wel eerst met jezelf in harmonie moeten komen, met je mannelijke en vrouwelijke kant. Je bent een lichtwerker, weet je dat wel?’

Je krijgt hemelse bescherming. Niets is zonder voordeel.

Dagen zingt het in mijn hoofd, laat maar los, laat maar los. Hoe? Opdrachtgevers bellen en zeggen: 'ik stop?' En dan? Een lege bankrekening? Nee, ik moet er niet aan denken, voorlopig werk ik door.

Als ik 's ochtends in de spiegel kijk, wil ik het liefst weer naar mijn bed. Angst jaagt me naar mijn werk. Als ik 's avonds weer bij mijn voordeur sta, en herinner ik me zelden hoe ik daar ben gekomen. Nacht na nacht droom ik alles aan elkaar.

'Angsthaas,' scheld ik mezelf uit als ik mijn restanten in de spiegel bekijk, 'je kunt hooguit failliet gaan, en dat doen er wel meer.'

Het idee alleen al.

'Maar je hebt toch gezien hoe ziek je bent, tijdens die zielenreis,' zegt Sofia, mijn beste vriendin, op een avond, als ik mijn hart bij haar uitstort. 'Mens, waag het erop. Er is altijd nog zoiets als een Sociale Dienst.'

'In de bijstand? Van mijn leven niet.'

'Dan moet je het zelf maar weten, maar de Sociale Dienst lijkt me beter dan je gezondheid verder naar de knoppen helpen.'

'Ik ga nog een keer naar Maria.'

'Kind doe toch eens iets, dat elk gezond denkend mens zou doen: ga terug naar je huisarts,' zegt Sofia.

'Wat heb ik daar nog te zoeken? Ik heb het hele medische circus al gehad. Moet dat nog een keer? Moet ik zo iemand worden, die telkens weer aan het bureau van de huisarts zit te mekkeren: "dokter, ik voel me niet goed, dokter wat moet

ik doen?” Gatver Sofia, nee, dank je wel. Ik zoek het zelf wel uit.’

‘Oh meisje, wat een toeval, er heeft net iemand afgezegd. Schikt het je vanmiddag?’ zegt Maria, als ik bel voor een afspraak.

‘Vanmiddag al, wat fijn. Dit is door de goden geregeld. Ik kom eraan.’

‘Ik mag je een wens laten doen,’ is het eerste wat Maria stralend als altijd zegt, ‘die komt uit. Dit komt van boven.’

Verbaasd kijk ik haar aan. Van de weeromstuit begin ik ook te stralen. Zonder aarzeling doe ik in stilte mijn wens: een prachtige vervullende liefdesrelatie.

Even later schudt Maria de kaarten, en geeft ze dan aan mij om te schudden. Daarna legt ze de kaarten in het voor mij zo langzamerhand vertrouwde patroon.

‘Het grote geluk komt eraan’, begint ze. ‘Als het zover is, moet je er niet mee te koop lopen. Je mag er wel over praten, maar niet je geluk van de daken schreeuwen. Ik weet dat het een hele klus voor je zal zijn om je mond te houden, toch is dat het beste wat je kunt doen. Een donkerharige vrouw zal namelijk ziekelijk jaloers zijn, en proberen je geluk te verstoren, maar het hoort op je pad. Je krijg er meer inzicht door, en je leert voorbij te gaan aan praatjes.

Zo te zien heb je een diep gewortelde angst voor macht, die ook verbonden is aan angst voor dat wat mensen achter je rug over je zeggen, en waar jij je niet tegen kunt verdedigen. Je hebt er ervaring mee opgedaan in vorige levens. Dit is iets wat je hebt te overwinnen. Uit angst voor dit fenomeen heb je mensen nogal eens naar de mond gepraat. Doe dat nooit meer; het tast je wezen aan.’

‘Verdorie Maria, krijg ik daar weer mee te maken? Ik krijg het altijd Spaans benauwd van jaloerse en kletsende mensen,

ik weet niet hoe ik daarmee om kan gaan, ik vind het zo ingewikkeld, bovendien herken ik jaloezie pas als ik middenin de intriges zit.'

'Je bent naïef, je laat je voor de gek houden. Luister niet naar wat mensen zeggen, maar neem waar wat je intuïtie en je hart je vertellen. Je moet meer vertrouwen krijgen in jezelf, dan kun je deze situaties ook beter aan. Je hebt nog steeds last van een grote vernedering uit de tijd toen je een kind van een jaar of twaalf was. Er is toen iets in je geknakt. Sindsdien heb je bergen verzet, en nu liggen al heel veel hindernissen achter je. Je raakt nog meer verlicht. Toen je hier kwam was het alsof er een dichte mist om je heen hing. Je bent in de tijd dat je bij me komt al flink veranderd, het is alsof het licht al meer door je heen schijnt. Je bent een echte laatbloeier. Je moet nog wel wat oud verdriet verwerken, dat heb je niet voldoende gedaan.'

'Ik heb de laatste tijd toch heel wat afgehuild, moet ik nog meer verwerken?' reageer ik.

Maria gaat verder zonder op mijn woorden in te gaan.

'Wat ben je van plan? Ga je een boek schrijven?'

'Dat is nu net waarom ik een afspraak met je heb gemaakt. Ik wil zo graag schrijven, maar mijn energie gaat op aan mijn werk. Ik durf het niet los te laten. Al ben ik nog zo kapot, ik weet niet waar ik zonder de inkomsten van mijn werk van zou moeten leven.'

'Meisje, meisje, vertrouw toch eens op jezelf.'

Ik voel me weer kind bij de woorden meisje, meisje, alsof Maria even op mij past.

'Het boek dat je wilt schrijven, wordt uitgegeven. Ik zie drie mensen binnen de uitgeverij ermee aan het werk. Er komt nu wat geld betreft weinig binnen, dat verandert. Je zult veel meer binnen krijgen, zowel zakelijk als privé. Heb vertrouwen. Je moet wel oppassen. Een man wil je iets laten